

право врѣмя-то на Бояна Владимировича. Той го нарича вѣ-
щій, което ще рече прѣдказователь, врачъ, — ма-
гесникъ, което сѣще ся отдава на Българскій Бояна, кой-
то, казвать, знаятъ силно-то искусство на Цирцея. Съгласно
на това свидѣтельствува за него пѣвецъ-тъ за плѣка Игоревъ,
дѣто казва: „растекашешя мыслию по древу, сѣрымъ
волкомъ по земли, сизимъ орломъ подъ облака.“

Още, старо-то врѣмя за пѣвца Игоревъ е това, въ
което Русси-ти тогава не сѣ могли да имать свой пѣвецъ:
Игоревъ-тъ пѣвецъ е доста старъ Русскій пѣснопоець; нѣ
Боянъ, великый прѣдшественникъ на Русскій пѣснопоець, не
може да бѣде отъ другъ Славянскій народъ, освянь тоя
който много по' напрѣдъ отъ Руссы-ты вкуси плодове-ты на,
образованность-тъ и на просвѣщеніе-то, сирѣчь отъ Бълга-
ре-ты. Както ся види нашъ-тъ пѣвецъ е чель пѣснопѣнія-
та Бояновы, зачто той на кжсо описа характера на неговы-
ты съчиненія, и казва, че той сѣ въображеніе-то си леталъ
по дръвы-ты, или нѣлзалъ на сывѣ влѣкъ по земѣ-тъ, и
фрѣкалъ на орелъ подъ облаци-ты, сир. въображеніе-то Боя-
ново было много пламенно, живо, което увличало и замаявало
слушатели-ты, или читатели-ты, и че Боянъ е употрѣблявалъ
израженія метафорически и неговъ-тъ слогъ былъ обилень,
въсточень. Отъ едно само прѣданіе нашъ-тъ пѣвецъ не е
можялъ да сѣди съ таквѣ рѣшителность за пѣснопѣнія-та
Бояновы.

И така Боянъ, кого-то Византійци-ты наричатъ и Вені-
аминъ, малко ся е грижилъ за политическы-ты събытія, и ся
е благодарилъ на лирж-тъ (цигулъ) и на тишина-тъ, въ
кожто той прославляваше вѣка на свой Отець, а братья-та
му въ това врѣмя не сѣ были поети, нѣ воины. Ти все още
имали партіи, и колко-то по' выше Регентъ-тъ показваше
силж-тъ на господство-то си, толкова по' выше растяше
тѣхна-та умраза. Страшно е было за междуособня войнж,
която за да ся прѣдвари, трѣбваше да има на престола че-
ловѣкъ мжжественъ, прѣдварливъ, или, ако Петръ не е мо-
жялъ отъ малодѣтство-то си да зафани мѣсто-то на Влади-